U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lubora Veselého a soudkyň Mgr. Lucie Králové a JUDr. Markéty Čermínové ve věci žalobců : **a) Ing. Zdeněk D.**, nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, **b) JUDr. Pavel F.**, nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, **c) RNDr. Josef M., CSc.**, nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, **d) Jiří N.**, nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, **e) Mgr. Petr Š.**, nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, **f) Mgr. Petr Ž.**, nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, všech zast. Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalované: **Česká republika - Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zast. JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, **o 14.364.816 Kč s příslušenstvím,** k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. března 2015, č.j. 22 C 13/2008-364,

t a k t o :

I. Odvolání žalované směřující do výroku II. rozsudku soudu I. stupně v části, jíž byla žaloba JUDr. Pavla F. ohledně částky 3.070 Kč s příslušenstvím zamítnuta, se **o d m í t á** .

II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I., III.-VII. a v části výroku II., jíž bylo žalované uloženo zaplatit žalobci JUDr. Pavlu F. částku 2.670.225 Kč s příslušenstvím, **z r u š u j e** a v tomto rozsahu se věc vrací soudu I. stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci a/ Ing. Zdeňku D. částku 2,881.668 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 1.8.2007 do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobci b/ JUDr. Pavlu F. částku 2,670.225 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 1.8.2007 do tří dnů od právní moci rozsudku a vůči tomuto žalobci žalobu zamítl co do 3.070 Kč s příslušenstvím (výrok II.), povinnost zaplatit žalobci c/ RNDr. Josefu M., CSc., částku 2,120.379 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 1.8.2007 do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.), žalobci d/ Jiřímu N., částku 2,106.610 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 1.8.2007 do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.), žalobci e/ Mgr. Petru Š., částku 2,089.768 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 1.8.2007 do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V.), žalobci f/ Mgr. Petru Ž., částku 2,493.096 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 1.8.2007 do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VI.) a

povinnost zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce náhradu nákladů řízení 2.018.860 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VII.).

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobci domáhali náhrady škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“) za škodu, jež jim vznikla vydáním nezákonného rozhodnutí předsedy vlády ČR ze dne 3.4.2003, kterým byli odvoláni z funkce členů Rady pro televizní a rozhlasové vysílání (dále jen „Rada“) na základě návrhu na odvolání obsaženého v usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR č. 368 ze dne 2.4.2003. Toto rozhodnutí, které bylo žalobci Ing. Z. D. doručeno dne 7.4.2003, žalobci JUDr. P. F. dne 8.4.2003, žalobci RNDr. J. M. dne 11.4.2003, žalobci J. N. dne 9.4.2003, žalobci Mgr. P. Š. dne 18.4.2003, žalobci Mgr. P. Ž. dne 7.4.2003, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, sp.zn. 6 Ca 9/2007. Následně tehdejší předseda vlády sdělil stálé komisi pro sdělovací prostředky Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, že návrh Poslanecké sněmovky nemůže být realizován. Následující předseda vlády odvolal žalobce ještě jednou, se zpětnými účinky; i toto rozhodnutí bylo zrušeno s tím, že žalobci nemohli být opětovně odvoláni, a to ani se zpětnými účinky, když již členy Rady nebyli. Rozhodnutím ze dne 17.9.2012 předseda vlády řízení formálně zastavil. Žalobci tvrdili, že nebýt nezákonného rozhodnutí o jejich odvolání, řádně by vykonávali funkci členů Rady (žalobce Ing. Z. D. do dne xxx, žalobce JUDr. P. F. do dne xxx, žalobce RNDr. J. M. do dne xxx, žalobce J. N. do dne xxx, žalobce Mgr. P. Š. do dne xxx, žalobce Mgr. P. Ž. do dne xxx) a pobírali by po tuto dobu odměnu dle § 10 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů. Žalobci se tedy žalobou domáhali náhrady ve výši odměny za jednotlivé měsíce a rozdílu v odchodném dle § 1 a § 24a - § 24c zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu (dále jen zákon č. 236/1995 Sb.).

Žalovaná odmítla, že by uplatněný nárok souvisel s odvětvím státní správy v působnosti Rady, neuznala ani částečně nároky žalobci uplatněné, upozornila na rozpory v žalobním petitu u žalobců JUDr. Pavla F. a Mgr. Petra Š.. Dle žalované rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3.4.2003 nelze označit za nezákonné, neboť bylo zrušeno proto, že neobsahovalo odůvodnění, tedy z formálních důvodů, a věc byla vrácena Městským soudem v Praze předsedovi vlády k dalšímu řízení, a nebylo tedy ani konečným rozhodnutím (zde odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 593/2003). Dále poukazovala na to, že žalobci po vydání usnesení Poslanecké sněmoviny o odvolání nemohli očekávat, že by se do svých funkcí vrátili, nemohli tedy ani očekávat, že by pobírali plat a další náležitosti člena Rady. Předseda vlády byl vykonavatelem vůle Poslanecké sněmovny, příčinou odvolání žalobců z jejich funkcí tedy bylo usnesení Poslanecké sněmovny, nikoli rozhodnutí předsedy vlády. Na základě výše uvedeného dovodila, že nejsou splněny podmínky vzniku odpovědnosti za škodu dle zákona č. 82/1998 Sb.

Soud I. stupně uvedl, že věc kvalifikoval jako náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., když jako nezákonné rozhodnutí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, sp.zn. 6 Ca 9/2007, prohlášeno rozhodnutí předsedy vlády z 3.4.2003, které bylo doručeno žalobci Ing. Z. D. dne 7.4.2003, žalobci JUDr. P. F. dne 8.4.2003, RNDr. J. M. dne 11.4.2003, žalobci J. N. dne 9.4.2003, žalobci Mgr. P. Š. dne 18.4.2003, žalobci Mgr. P. Ž. dne 7.4.2003. Výše uvedené dle soudu I. stupně učinili účastníci nesporným, stejně jako to, že žádné další rozhodnutí předsedů vlády o odvolání z funkce člena Rady nebylo nezákonné,

takže všem dotčeným zanikla funkce uplynutím jejich funkčního období - žalobci Ing. Z. D. dne xxx, žalobci JUDr. P. F. dne 27.2.2007, žalobci RNDr. J. M. dne xxx, žalobci J. N. dne xxx, žalobci Mgr. P. Š. dne xxx, žalobci Mgr. P. Ž. dne xxx.

Dále vzal soud I. stupně za prokázané, že rozhodnutím předsedy vlády ze dne 3.4.2003, č.j. 3028/03, byli členové Rady odvoláni bez bližšího odůvodnění, že toto rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 6 Ca 9/2007 ze dne 24.5.2007, že z dopisu předsedy vlády ze dne 20.3.2008 č.j. 04718/08-OSV vyplývá, že návrh Poslanecké sněmovny realizován být nemůže, ve stejném duchu byl dopisem ze dne 5.3.2009 č.j. 04718/08-OSV informován i právní zástupce žalobců. Totéž vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21.6.2012 sp. zn. 7 Ca 214/2009. Další předseda vlády posléze odvolal žalobce znovu, a to rozhodnutím se zpětnými účinky, toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 214/2009. Následně rozhodnutím předsedy vlády ze dne 17.9.2012 č.j. 10847/2012-RSL bylo řízení zastaveno. Poslanecká sněmovna přijala návrh na odvolání usnesením.

Na tomto základě soud I. stupně dovodil, že nezákonným rozhodnutím je rozhodnutí předsedy vlády z 3.4.2009, č.j. 3028/03-KPV, o odvolání žalobců - členů Rady. Přijetím usnesení Poslanecké sněmovny nedošlo k zániku funkce řádného člena Rady. Důvody pro odvolání dotčených členů Rady byly řešeny v obou řízeních o správních žalobách a žádné nebyly shledány. Následné odvolání žalobců se zpětnými účinky je z hlediska zániku funkce a vzniklého práva na náhradu škody bez významu, neboť i toto rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci nemohli být odvoláni z funkce členů Rady, když jejich funkční období uplynulo.

Pokud jde o námitku žalované, že rozhodnutí předsedy vlády bylo zrušeno pouze z procesních důvodů, ztotožnil se soud I. stupně zcela s argumentací žalobců, že nezávisí na důvodech zrušení rozhodnutí, podstatné je zrušení rozhodnutí nikoli charakter pochybení státu (NS sp. zn. 25 Cdo 453/2001,NS sp. zn. 28 Cdo 2397/2006), vadou byl absolutní nedostatek odůvodnění rozhodnutí o odvolání a zrušení pouze z procesních důvodů může být překážkou povinnosti nahradit škodu tehdy, jestliže další rozhodnutí může mít stejné účinky jako rozhodnutí zrušené, v projednávané věci se o tento případ nejedná, v řízení o náhradu škody nelze přezkoumávat zákonnost již zrušeného rozhodnutí a nelze posuzovat, zda a kdo zavinil prohru v arbitráži.

Soud I. stupně dále v odůvodnění rozsudku odcitoval podstatné části z vyjádření žalobců ze dne 9.3.2015 a uvedl, že po právní stránce věc posuzoval dle § 1, § 3 odst. 2, a § 24a) – § 24c zákona č. 236/1995 Sb., § 3 zákona č. 425/2002 Sb., § 1 zákona č. 427/2003 Sb..

Ing. Zdeněk D. byl řadovým členem od xxx do xxx, kdy mu bylo doručeno nezákonné rozhodnutí. Jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx. Za období od dubna 2003 (resp. jeho poměrnou část) do května 2007 (resp. jeho poměrnou část) by mu náležel plat 2.597.918 Kč, za duben a listopad 2003 a duben 2004 další plat 69.750 Kč, rozdíl v odchodném 214.000 Kč; celkem by odměna činila 2.881.668 Kč.

JUDr. Pavel F. byl řadovým členem od xxx do xxx, kdy mu bylo doručeno nezákonné rozhodnutí. Jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx. Požaduje plat za období od dubna 2003 (resp. jeho poměrnou část) do května 2007 (resp. poměrnou část února) 2.432.975 Kč, za duben a listopad 2003 a duben 2004 další plat 69.750 Kč, rozdíl v odchodném 167.500 Kč; celkem požaduje 2.670.225 Kč.

Jiří N. byl řadovým členem od xxx do xxx, kdy mu bylo doručeno nezákonné rozhodnutí. Jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx. Požaduje plat za období od dubna 2003 (resp. jeho poměrnou část) do července 2006 (resp. jeho poměrnou část) 1.981.360 Kč, za duben a listopad 2003 a duben 2004 další plat 69.750 Kč, rozdíl v odchodném 55.500 Kč; celkem požaduje 2.106.610 Kč.

Mgr. Petr Ž. byl řadovým členem od xxx do xxx, kdy mu bylo doručeno nezákonné rozhodnutí. Jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx. Požaduje plat za období od dubna 2003 (resp. jeho poměrnou část) do prosince 2006 (resp. jeho poměrnou část) 2.274.846 Kč, za duben a listopad 2003 a duben 2004 další plat 69.750 Kč, rozdíl v odchodném 148.500 Kč; celkem požaduje 2.493.096 Kč.

RNDr. Josef M. byl členem od xxx do xxx, kdy mu bylo doručeno nezákonné rozhodnutí. Jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx. Od xxx až do xxx byl xxx Rady. Požaduje plat za období od dubna 2003 (resp. jeho poměrnou část) do července 2006 (resp. jeho poměrnou část) 2.014.794 Kč, za duben a listopad 2003 a duben 2004 další plat 73.085 Kč, rozdíl v odchodném 32.500 Kč; celkem požaduje 2.120.379 Kč.

Mgr. Petr Š. byl členem od xxx do xxx, kdy mu bylo doručeno nezákonné rozhodnutí (jako jedinému mu byl vyplacen plat až do okamžiku převzetí rozhodnutí o odvolání). Jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx, od xxx až do xxx byl xxx Rady. Požaduje plat za období od dubna 2003 (resp. jeho poměrnou část) do července 2007 (resp. jeho poměrnou část) 1.994.310 Kč, za duben a listopad 2003 a duben 2004 další plat 73.085 Kč, rozdíl v odchodném 32.500 Kč; celkem požaduje 2.099.895 Kč.

Soud I. stupně přiznal žalobcům i úroky z prodlení ve výši dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., neboť stát se dostal do prodlení s náhradou škody den následující po doručení výzvy k úhradě, k čemuž došlo 24.7.2007.

O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobcům přiznal náhradu nákladů za právní zastoupení za použití § 12 odst. 2 a 4, § 7, § 8, § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/96 Sb. celkem za 20 úkonů právní služby – u žalobce Ing. Z. D. odměnu ve výši 301.872 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 6.000 Kč a DPH, u žalobce JUDr. P. F. odměnu ve výši 289.104 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 6.000 Kč a DPH, u žalobce RNDr. J. M. odměnu ve výši 255.664 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 6.000 Kč a DPH, u žalobce J. N. odměnu ve výši 254.448 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 6.000 Kč a DPH, u žalobce Mgr. P. Š. odměnu ve výši 253.232 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 6.000 Kč a DPH, u žalobce Mgr. P. Ž. odměnu ve výši 284.160 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 6.000 Kč a DPH.

Proti tomuto rozsudku (a to proti všem jeho výrokům) podala žalovaná včasné a přípustné odvolání z důvodů uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o.s.ř. Rozsudku soudu I. stupně předně vytýkala jeho nepřezkoumatelnost s tím, že odůvodnění rozsudku obsahuje zcela opsaný text závěrečného návrhu žalobců ze dne 9.3.2015, oproti tomu zcela opomíjí vyjádření žalované vyhotovená Úřadem vlády a Ministerstvem kultury, nevypořádává se s námitkami žalované, pouze opisuje argumentaci žalobců, výpočet výše nároků žalobců je opsán z podání žalobců ze dne 21.4.2008, nezabývá se prokázáním jednotlivých žalobci uplatňovaných úkonů právního zastoupení, když tvrzené porady s klienty nejsou nijak prokázány ani doloženy. Odůvodnění rozsudku je tak v rozporu s § 157 odst. 2 o.s.ř. Soud I.

stupně opomenul důkazní návrhy žalované učiněné při jednání dne 12.12.2012, v odůvodnění rozsudku neuvedl, proč tyto důkazy neprovedl, naopak pokud vycházel ze zprávy vyšetřovací komise PS PČR z 28.1.2005 a závěrů policejního šetření, je sporné, zda tyto důkazy v řízení vůbec provedl. Z rozsudku soudu I. stupně není patrné, co měli účastníci učinit nesporným a z čeho soud případně dovozuje údajnou nespornost rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3.4.2003 jako nezákonného rozhodnutí (žalovaná toto nikdy neučinila nesporným), přičemž se nevypořádal s námitkami žalované, proč předmětné rozhodnutí, i když bylo zrušeno, nelze považovat na nezákonné rozhodnutí, o něž by žalobci mohli opírat své nároky. Žalovaná též nikdy neučinila nespornou výši škody, jak je naznačováno v odůvodnění napadeného rozsudku v pasáži převzaté z podání žalobců, žalovaná předložením přehledů pouze plnila výzvu soudu a uvedla, že vznášené nároky žalobců neuznává ani zčásti. Z rozsudku není patrné, že by soud I. stupně provedl posouzení důvodnosti výše uplatňovaného nároku a že by se vypořádal s námitkami žalované k otázce vzniku škody ve vztahu k tomu, že k odvolání žalobců z funkcí členů Rady došlo na základě usnesení Poslanecké sněmovny, jehož byl předseda vlády vykonavatelem a nemohl postupovat jinak, než žalobce odvolat. Proto nikdy nemohlo dojít k situaci, kdy by po zrušení rozhodnutí předsedy vlády soudem mohl předseda vlády žalobce vrátit do jejich funkcí. Soud I. stupně se též nijak nevypořádal s argumentací žalované k otázce příčinné souvislosti, když nelze uvažovat tak, že nebýt nezákonného rozhodnutí předsedy vlády, vykonávali by žalobci funkci členů Rady do skončení funkčního období, a to vzhledem k existenci návrhu Poslanecké sněmovny na jejich odvolání. Další výkon funkce žalobců by totiž přicházel v úvahu tehdy, pokud by předseda vlády v rozporu se zákonem ignoroval vůli Poslanecké sněmovny. Z takového protiprávního stavu by však žalobcům žádné právo vzniknout nemohlo. Návrh Poslanecké sněmovny nemůže přezkoumávat ani předseda vlády ani soud, nelze jej proto označit za nezákonný, a proto od svého vzniku vždy představoval překážku dalšího vykonávání funkcí žalobců. Proto žalobcům jakákoli škoda v důsledku rozhodnutí předsedy vlády ani nemohla vzniknout. Soud I. stupně též nevyložil, proč dospěl k závěru splnění zákonných předpokladů pro vznik odpovědnosti státu za škodu dle zákona č. 82/1998 Sb. Řízení před soudem I. stupně bylo též zatíženo procesní vadou, neboť organizační složkou, která má za stát v řízení vystupovat a jednat, není ve smyslu § 21a odst. 1 písm. b) o.s.ř. ve spojení s § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. Rada, neboť ta je podle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ústředním správním orgánem vykonávající státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, převzatého vysílání a v oblasti audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání poskytovaných podle jiného právního předpisu. Ke škodě tvrzené žalobci však v žádném z těchto odvětví/oblastí nedošlo. Závěrem navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobci k odvolání žalované navrhli potvrzení napadeného rozsudku jako věcně i formálně správného. Vyvraceli jednotlivé odvolací agrumenty žalované s tím, že není zjevné, proč by soud měl přihlížet k podáním učiněným nepříslušnou organizační složkou, odůvodnění napadeného rozsudku považovali za souladné s § 157 odst. 2 o.s.ř., když skutečnost, že se soud I. stupně ztotožnil s argumentací žalobců, nemá žádný vliv na přezkoumatelnost rozsudku, z něhož je též zřejmé, že soud nepovažoval za potřebné provádět důkazy navržené žalovanou, když důvody odvolání členů Rady není možné stejně jako nezákonnost zrušených rozhodnutí v projednávané věci přezkoumávat, pro posouzení věci byly nerozhodné závěry plynoucí ze zprávy vyšetřovací komise a policejního vyšetřování, jednotlivé úkony právní služby vyplývají z obsahu spisu. Dle žalobců je důvodem zániku funkce člena Rady zrušené rozhodnutí předsedy vlády, nikoli návrh Poslanecké sněmovny, který sám o sobě k zániku funkce nevede (tento návrh neobsahoval žádné důvody odvolání a předseda vlády není pouhým jeho vykonavatelem). Není zjevné, proč by v případě zrušení

rozhodnutí o odvolání z funkce nemělo dojít k obnovení funkce člena Rady, a z hlediska náhrady škody je nepodstatné, že nedošlo k obnovení fyzického výkonu funkcí žalobců. Vyložili, proč jsou názory žalované, že rozhodnutí předsedy vlády o jejich odvolání není nezákonným rozhodnutím a že zde není příčinná souvislost, nesprávné. Upozornili, že žalovaná nevznesla žádné námitky proti vyčíslení jejich nároků, a že tedy není zřejmé, co by na něm mělo být sporné. K námitce žalované, že Rada není příslušnou organizační složkou, uvedli, že Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 15.11.2013, sp. zn. 11 Co 161/2013, tento závěr soudu I. stupně nezpochybnil, přičemž ke stejnému závěru dospělo i Ministerstvo financí v dopise ze dne 10.4.2013.

K odvolání žalované se dále vyjádřili žalobci Mgr. P. Ž., JUDr. P. F. a J. N. tak, že její tvrzení jsou irelevantní, v rozporu se skutečným stavem věci, takže k nim nelze přihlížet, žalobci mají nárok na plat, jehož výše je dána zákonem, takže náhrada škody z toho se odvíjející je důvodná a opodstatněná, neboť žalobcům skončilo jejich členství v Radě uplynutím funkčního období. Uvedli též, že žalovaná nemůže relevantně namítat nemožnost náhrady škody kvůli prohře státu v arbitráži CME vs. ČR, zástupce žalované zde zjevně překročil rozměr možností svého mandátu, neboť Rada nic z jím tvrzeného neprojednala, nerozhodla. Dále odkázali na závěry vyslovené v rozhodnutích Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, č.j. 6 Ca 9/2007-130, ze dne 21.6.2012, č.j. 7 Ca 214/2009-51-57, zejména se zdůrazněním toho, že pokud návrh Poslanecké sněmovny na odvolání členů Rady neobsahuje skutkové a právní důvody, nebo je jinak neúplný nebo neurčitý, není předseda vlády povinen takovému návrhu vyhovět. Dovodili, že žalovaná je ve stavu nouze odvolacích důvodů a že z tohoto důvodu nelze odvolání žalované vyhovět.

V projednávané věci bylo řízení zahájeno dne 28.1.2008, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a proto se dle čl. II. bodu 2 uvedeného zákona pro řízení použije nadále zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti uvedeného zákona (dále jen „o.s.ř.“).

Dříve, než odvolací soud přistoupil k věcnému přezkoumání napadeného rozsudku, zabýval se tím, zda odvolání žalované směřující výslovně do všech výroků rozsudku soudu I. stupně bylo podáno oprávněnou osobou.

Podle ustanovení § 201 o.s.ř. může účastník napadnout rozhodnutí okresního soudu nebo rozhodnutí krajského soudu vydané v řízení v prvním stupni odvoláním, pokud to zákon nevylučuje.

Legitimaci k odvolání nemá účastník řízení bez dalšího. Z povahy odvolání jakožto řádného opravného prostředku vyplývá, že odvolání může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím soudu prvního stupně plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí soudu I. stupně, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Oprávnění podat odvolání tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který soud prvního stupně pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že odvolací soud napadené rozhodnutí zruší nebo změní.

V projednávané věci byla výrokem II. jednak žalované uložena povinnost zaplatit žalobci JUDr. P. F. částku 2.670.225 Kč se zákonnými úroky z této částky od 1.8.2007 a jednak byla žaloba zamítnuta ohledně částky 3.070 s příslušenstvím. V zamítavé části tohoto

výroku pak tento (posuzováno z procesního hlediska) vyzněl zcela ve prospěch žalované, která proto není osobou oprávněnou podat proti němu odvolání.

Odvolací soud proto ve smyslu § 218 písm. b) o.s.ř. odvolání žalované směřující do výroku II. napadeného rozsudku v části, jímž byla žaloba JUDr. P. F. zamítnuta, odmítl jako odvolání podané neoprávněnou osobou.

Ve vztahu k výrokům I., III. – VII. a části výroku II., jíž bylo žalobě ohledně částky 2.670.225 Kč s příslušenstvím vyhověno, má odvolací soud za to, že odvolání bylo podáno žalovanou jako osobou oprávněnou, neboť těmito výroky byla žalované uložena povinnost k plnění.

Odvolací soud následně přezkoumal v mezích, v nichž shledal odvolání přípustným, napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. d) o.s.ř.), a poté dospěl k následujícím závěrům.

V projednávané věci se žalobci domáhají zaplacení výše uvedených částek na základě skutkových tvrzení, že nebýt rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3.4.2003, jímž byli odvoláni ze svých funkcí členů Rady a které bylo posléze zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. května 2007, sp. zn. 6 Ca 9/2007, byli by členy Rady až do konce svého funkčního období, po které by měli nárok na plat, další plat a odchodné dle příslušných ustanovení zákona č. 236/1995 Sb.. Žalobou uplatněný nárok pak představuje náhradu ve výši odměny za jednotlivé měsíce a rozdílu v odchodném, které bylo a které by bylo vyplaceno, nebýt jejich odvolání z funkce.

Rada je dle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů ve znění účinném ke dni 3.4.2003 (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.) správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání a dohlíží na zachovávání a rozvoj plurality programové nabídky a informací v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání, dbá na jeho obsahovou nezávislost a plní další úkoly stanovené tímto zákonem a zvláštními právními předpisy. Dle § 7 citovaného zákona Radu tvoří 13 členů, které jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny, a to neprodleně po obdržení návrhu (odstavec 1), funkční období člena Rady je 6 let (odstavec 2), členství v Radě vzniká dnem uvedeným ve jmenovacím dekretu (odstavec 5), členství v Radě zaniká uplynutím funkčního období člena Rady (odstavec 6 písm. a)) nebo dnem následujícím po dni doručení písemného rozhodnutí předsedy vlády o odvolání člena Rady z funkce, popřípadě dnem uvedeným v písemném rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce (odstavec 6 písm. d)), Poslanecká sněmovna může navrhnout předsedovi vlády odvolání člena Rady z funkce z těchto důvodů: a) nevykonává-li řádně svoji funkci, b) nesplňuje-li podmínky pro výkon funkce uvedené v tomto zákoně, c) dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nestrannost, nezávislost nebo nestrannost Rady (odstavec 7). Podle § 10 odst. 1 citovaného zákona pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahují se na členy Rady ustanovení zákoníku práce, podle odstavce 2 tohoto ustanovení mají předseda Rady, místopředsedové Rady a členové Rady nárok na plat, další plat a odchodné podle zvláštního právního předpisu, kterým je dle poznámky 7 pod čarou zákon č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců, ve znění pozdějších předpisů.

Členství v Radě je sice veřejnou funkcí, ale zároveň se jedná o tzv. „další právní vztahy účasti na práci“, na něž se zákoník práce (v podmínkách projednávané věci vzhledem k tomu, že jde o nároky za dobu od dubna 2003 do května 2007 jak zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, tak i zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce) nevztahuje přímo, ale jen v případě, pokud zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, nestanoví jinak. (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2.9.2008, sp. zn. 21 Cdo 1714/2007)

Z nesporných skutkových tvrzení účastníků (k tomu srovnej výklad níže) se podává, že žalobci byli odvoláni ze svých funkcí členů Rady rozhodnutím předsedy vlády z 3.4.2003, že toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, sp. zn. 6 Ca 9/2007, a že řízení o návrhu na jejich odvolání bylo posléze zastaveno. Z ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. zároveň vyplývá, že zákoník práce představuje téměř komplexní úpravu vztahu člena Rady a státu, s výjimkou vzniku a zániku pracovního poměru, neboť jmenování a odvolávání členů Rady je tímto zákonem upraveno odlišně. V případech soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání z veřejné funkce je třeba vykládat účinky zrušení takového rozhodnutí tak, že ten, kdo byl z funkce odvolán, v ní musí okamžikem zrušení svého odvolání takříkajíc „obživnout“, a to v plném rozsahu svých pravomocí, oprávnění i požitků (k tomu obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2015, sp. zn. 2 As 100/2015). V podmínkách projednávané věci tak dospívá odvolací soud k závěru, že pokud po zrušení rozhodnutí předsedy vlády o odvolání žalobců z funkcí členů Rady nedošlo k jejich novému zákonnému odvolání, zaniklo jejich členství v Radě uplynutím jejich funkčního období. Jestliže pak v mezidobí od odvolání žalobců z jejich funkcí do doby uplynutí jejich funkčního období jim ve smyslu § 10 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. nebyl dle zákona č. 236/1995 Sb. vyplácen plat, případně další plat, a nebylo jim vyplaceno odchodné v plné výši, je nutné jejich nárok posoudit po právní stránce jako pracovněprávní spor o úhradu těchto platových nároků, nikoli jako nárok na náhradu škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., neboť jestliže zákon svěřuje některé kompetence týkající se pracovního vztahu (jež zpravidla přísluší zaměstnavateli) subjektu, který jako zaměstnavatele výslovně neoznačuje (v daném případě je odvolání z funkce člena Rady svěřeno předsedovi vlády), jde o úkon na straně zaměstnavatele, kterým bylo zasaženo do dvoustranného pracovněprávního vztahu. Z ustanovení § 34 odst. 1 a 6 zákona č. 236/1995 Sb. pak plyne, že členu Rady náleží plat ode dne, v němž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce, do dne ukončení funkce; případy, kdy mu plat nenáleží (jestliže dočasně nevykonává funkci z důvodů, pro které se podle zákoníku práce zaměstnancům neposkytuje náhrada mzdy, pokud se dále nestanoví jinak), jsou upraveny v odstavci 3 tohoto ustanovení, a případy, kdy mu náleží v určitém omezeném rozsahu (po dobu dočasné pracovní neschopnosti), jsou upraveny v odstavci 4 tohoto ustanovení. Pokud jde o ostatní peněžité nároky člena Rady, vyplývající z jeho pracovněprávního vztahu, je třeba na ně vzhledem k § 10 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. aplikovat zákoník práce. Obecně lze konstatovat, že pokud určitému subjektu náleží nárok z pracovněprávního vztahu, nelze se téhož nároku domáhat z titulu náhrady škody podle zvláštního předpisu (zákona č. 82/98 Sb.).

Vzhledem ke shora uvedenému nejsou důvodné odvolací námitky žalované ohledně toho, zda rozhodnutí předsedy vlády o odvolání žalobců z funkcí členů Rady lze s přihlédnutím k důvodu, pro nějž bylo zrušeno Městským soudem v Praze, považovat za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb., a zda je mezi ním a žalobci tvrzenou škodou příčinná souvislost. Nedůvodná je též námitka týkající se toho, že v řízení před soudem I. stupně bylo na straně žalovaného státu jednáno s Radou jako nepříslušnou organizační složkou, neboť v oblasti jí vykonávané státní správy nedošlo ke vzniku tvrzené

škody. V řízení o mzdových nárocích je ve smyslu § 21a odst. 1 písm. b) o.s.ř. ve spojení s § 9 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce právě Rada tou organizační složkou vystupující za stát před soudem (což ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2.9.2008, sp. zn. 21 Cdo 1714/2007).

S otázkou právního posouzení žalobci uplatněných nároků jako nároků platových pak souvisí i otázka obsazenosti soudu I. stupně při jejich projednání. Ve smyslu § 36a odst. 1 písm. a) o.s.ř. mělo být před soudem I. stupně v dané věci jednáno v senátu, k čemuž však (s výjimkou jednání konaného dne 14.7.2010) nedošlo, neboť řízení bylo provedeno samosoudkyní JUDr. Jaroslavou Novotnou. Tímto postupem však bylo řízení zatíženo vadou ve smyslu § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř., kterou v odvolacím řízení nebylo možné napravit.

Žalované lze přisvědčit v její odvolací námitce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V této souvislosti považuje odvolací soud za nutné připomenout, že úplné odůvodnění rozsudku musí ve smyslu ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř. obsahovat mimo jiné jasný výklad o tom, které skutečnosti (skutková zjištění), významné pro rozhodnutí věci, byly dokazováním, shodnými tvrzeními účastníků nebo jiným zákonem stanoveným způsobem podle názoru soudu prokázány a které nikoliv, stručný a jasný výklad o tom, o které důkazy soud opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a proč neprovedl další navrhované důkazy, přičemž u každé jednotlivé skutečnosti musí soud stručně a jasně uvést, jak k tomuto závěru dospěl, tedy z jakých důkazů podle jeho názoru určitý závěr vyplývá, jak tyto důkazy ve smyslu ustanovení § 132 až 135 o.s.ř. hodnotil, a to zejména tehdy, šlo-li o důkazy protichůdné, a proč nevyhověl všem návrhům účastníků na provedení důkazů. Žalovaná k prokázání svých skutkových tvrzení navrhla provedení důkazu stenoprotokolem z jednání Poslanecké sněmovny dne 2.4.2003 a výslechy svědků Lubomíra Zaorálka, Bohuslava Sobotky a Hany Marvanové, o těchto důkazních návrzích soud I. stupně nejenže nerozhodl, ale ani v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, proč je neprovedl. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vždy dostatečným způsobem vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry soudu. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásad volného hodnocení důkazů nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost. Povinností soudu je nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o.s.ř.) (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.2.2011, sp.zn. 23 Cdo 2900/2010). Tyto závěry platí tím spíše, jedná-li se o neprovedené důkazy navrhované tou stranou, jež byla ve sporu neúspěšná (k tomu blíže srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14.8.2013, sp. zn. 32 Cdo 3833/2011). Výše popsané pochybení soudu I. stupně tak zakládá dle ustálené judikatury nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.2.2010, sp. zn. 28 Cdo 3316/2009) a zároveň jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4.11.2003, sp. zn. 22 Cdo 510/2003). Nerespektuje-li rozsudek soudu I. stupně zásady uvedené v § 157 odst. 2 a § 132 o.s.ř., je nepřezkoumatelným, a v takovém případě nejsou splněny předpoklady pro opakování dokazování nebo jeho doplnění odvolacím soudem, nýbrž nezbývá, než takové rozhodnutí zrušit (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2004, sp. zn. 26 Cdo 1472/2003).

Se soudem I. stupně lze souhlasit, že mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci byli odvoláni z funkce členů Rady rozhodnutím předsedy vlády ze dne 3.4.2003, že toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, sp. zn. 6 Ca 9/2007. Z obsahu spisu též vyplývá, že nespornými dále byla tvrzení, že řízení o odvolání žalobců z funkcí bylo zastaveno, a tvrzení o tom, jakou částku by v případě zániku funkce žalobců uplynutím funkčního období činilo odchodné (k tomu srovnej tvrzení na č.l. 28-30 a na č.l. 217). Soud I. stupně však považoval za nesporné i to, že výše uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušilo rozhodnutí předsedy vlády pro nezákonnost, ačkoli se zde jedná o právní závěr, a to, kdy rozhodnutí předsedy vlády bylo doručeno jednotlivým žalobcům a kdy jednotlivým žalobcům zanikla jejich funkce uplynutím funkčního období, ačkoli se žalovaná v průběhu řízení k těmto tvrzením nevyjádřila, a proto nebylo možné – pouze na základě jejího mlčení o určité skutkové okolnosti tvrzené žalobci činit skutkové závěry v tom smyslu, že se jedná o okolnost nespornou ve smyslu § 120 odst. 4 o.s.ř. Při jednání konaném dne 12.12.2012 učinili účastníci nesporným pouze údaje vyplývající z přehledu členů Rady od r. 1992 pokud jde o její složení. Žádné jiné skutkové okolnosti účastníky nebyly učiněny nespornými, a proto bylo na soudu I. stupně, aby k poznatkům o skutkovém stavu věci dospěl dokazováním, tj. prováděním důkazů a jejich hodnocením, a to způsobem, který stanoví zákon (srov. § 122 a násl. o.s.ř.). Důkaz listinou se provádí tak, že ji nebo její část předseda senátu přečte nebo sdělí její obsah, případně předloží účastníkům k nahlédnutí, je-li to postačující (§ 129 odst. 1 o. s. ř.). Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud I. stupně činil skutková zjištění z listinných důkazů – rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3.4.2003, rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, sp. zn. 6 Ca 9/2007, dopisu předsedy vlády ze dne 20.3.2008, pozvánky na 8. zasedání stálé komise pro sdělovací prostředky, dopisu ze dne 5.3.2009, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21.6.2012, sp. zn. 7 Ca 214/2009, návrhu Poslanecké sněmovny na odvolání, ze zprávy vyšetřovací komise Poslanecké sněmoviny ze dne 28.1.2005, aniž by dle obsahu protokolů o jednání těmito listinami provedl důkaz. Soud I. stupně provedl důkaz pouze listinami nazvanými přehled výdělků zaměstnace ohledně průměrného výdělku žalobců za období leden – březen 2003, avšak v napadeném rozsudku z nich žádná skutková zjištění neučinil a ani neuvedl, proč tomu tak je. Vzhledem k tomu, že dokazování provádí soud zásadně při jednání (§ 122 odst. 1 o.s.ř.), k němuž je třeba předvolat účastníky (§ 115 odst. 1 o.s.ř.), kteří mají právo vyjádřit se ke všem důkazům, které byly provedeny (§ 123 o.s.ř.), zatížil soud I. stupně řízení porušením procesního postupu stanoveného pro zjišťování skutkového stavu věci vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (vada dle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř.). Dle závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezu ze dne 10.11.2009, sp. zn. III. ÚS 2983/08, zakládá hodnocení důkazů bez jejich provedení soudem porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v důsledku porušení zásady přímosti, jejímž smyslem a účelem je objektivita a nezávislost soudního rozhodování, jakož i zabezpečení práva účastníků řízení k provedeným důkazům se vyjádřit.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části týkající se výše přisouzeného plnění. Myšlenkový postup, jímž soud určí rozhodné skutečnosti a jejich zhodnocením dospěje k určitému kvantitativnímu závěru, musí být v odůvodnění jeho rozhodnutí popsán tak, aby byl (z pohledu účastníků řízení) seznatelný a (z pohledu soudu vyšší instance) přezkoumatelný. Tyto požadavky odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje. Soud I. stupně se omezil na konstatování, že výše odměny za jednotlivé měsíce i výše odchodného vychází z § 1 a § 24a) – 24c) zákona č. 236/95 Sb., aniž by zohlednil, že výše odchodného je upravena § 7 citovaného zákona a že žalobci se též domáhali dalšího platu za duben a listopad 2003 a duben 2004, přičemž tento nárok, pokud jde o jeho výši, byl upraven v § 4 uvedeného zákona. Soud I. stupně též nepopsal, jakým

způsobem dospěl k peněžní částce, kterou žalované uložil zaplatit jednotlivým žalobcům, když pouze uvedl, v jaké výši jednotliví žalobci požadovali plat, další plat a rozdíl v odchodném, a nijak nevysvětlil, proč – pokud žalobce Mgr. Petr Š. požadoval „odměnu“ 2.099.895 Kč mu přisoudil na jistině částku 2.089.768 Kč.

Soudu I. stupně je dále třeba vytknout, že se procesně korektním způsobem nevypořádal se skutečností, že žalobce JUDr. P. F. se žalobou domáhal zaplacení částky 2.673.295 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 1.8.2007 do zaplacení a žalobce Mgr. P. Š. zaplacení částky 2.089.768 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 1.8.2007 do zaplacení, zatímco v podání ze dne 21.4.2008 svůj nárok (pokud jde o žalovanou jistinu) kvantifikovali částkou 2.670.225 Kč (žalobce JUDr. P. F.) a částkou 2.099.895 Kč (žalobce Mgr. P. Š.). Omezení žalobního nároku o část původně žalované jistiny pohledávky nebo jejího příslušenství představuje částečné zpětvzetí žaloby, na něž je nutné reagovat ve smyslu § 96 o.s.ř., nikoli jak učinil soud I. stupně zamítnutím žaloby. Za změnu žaloby je nutné považovat vyšší vyčíslení nároku žalobce Mgr. P. Š. v podání ze dne 21.4.2008 oproti žalobě (změnou žaloby se totiž rozumí rozumí i změna spočívající v tom, že žalobce na základě stejného skutkového základu požaduje stejné plnění ve větším rozsahu, než se domáhal v žalobě), a to bez ohledu na skutečnost, že právní zástupce žalobců při jednání konaném dne 25.3.2015 uvedl, že „v mezidobí nedošlo k rozšíření žaloby ani k žádné změně žaloby“, neboť účinky takového úkonu nastaly jeho doručením soudu I. stupně. Soudu I. stupně je tak třeba v této souvislosti vytknout, že o změně žaloby nerozhodl postupem dle § 95 o.s.ř., v důsledku čehož nemohl jednat a rozhodovat ani o původní a ani o „změněné“ žalobě žalobce Mgr. P. Š., protože neměl závazným způsobem vyřešeno, co je vlastně předmětem řízení (k tomu obdobně srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.3.2010, sp. zn. 23 Cdo 4929/2009, ze dne 25.9.2002, sp. zn. 29 Odo 247/2001, ze dne 20.10.2015, sp. zn. 26 Cdo 2532/2015).

Soud I. stupně též ponechal zcela stranou námitku promlčení vznesenou žalovanou podáním ze dne 10.3.2010 ohledně nároků na plat a další plat, které vznikly déle než tři roky přede dnem podání žaloby (tj. za období od dubna 2003 do ledna 2005). S námitkou promlčení se však soud musí vypořádat před rozhodnutím o věci samé, neboť uplatnění námitky promlčení se týká samotného základu věci.

Důvodné jsoud i výtky žalované ve vztahu k nákladovému výroku, pokud jde o odměnu za zastoupení advokátem za úkony související s úkony – poradami s klienty přesahujícími jednu hodinu ze dnů 27.5.2009 a 30.12.2009. Provedení těchto úkonů se z obsahu spisu nepodává, a proto bylo na žalobcích, aby konání těchto porad doložili např. zápisem o jejich uskutečnění. Soudu I. stupně je též třeba vytknout, že pokud jde o náhradu hotových výdajů dle § 13 advokátního tarifu, nezohlednil závěry Nejvyššího soudu vyslovené v jeho usnesení ze dne 30.9.2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, dle nichž platí, že za společné úkony při zastupování více osob přísluší advokátu ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů, neboť i v případě, že advokát zastupuje dva a více účastníků a provede při tom nějaký úkon právní služby, jde stále o jeden úkon (např. podání žaloby), bez ohledu na to, kolik účastníků advokát zastupuje, a ve vztahu k jednomu úkonu vykonanému advokátem uložil žalované zaplatit náhradu nákladů řízení šestkrát, včetně odpovídající částky daně z přidané hodnoty.

Ze všech výše vyložených důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že prozatím nejsou splněny podmínky ani pro potrvzení ani pro změnu přípustným odvoláním napadených výroků rozhodnutí soudu I. stupně, a proto dle § 219 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 o.s.ř. zrušil výroky I., III. – VII. a výrok II. v části, v níž bylo žalované uloženo zaplatit žalobci JUDr.

Pavlu F. částku 2.670.225 Kč s příslušenstvím, a v tomto rozsahu věc vrátil tomuto soudu dle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. k dalšímu řízení.

Na soudu I. stupně nyní bude věc projednat v senátním složení, provést dokazování účastníky předloženými listinnými důkazy, event. doplnit dokazování o další navržené důkazy, a to při vědomí toho, že není povinen provést všechny nabízené důkazy, neboť rozhodnutí o tom, které z navrhovaných důkazů provede, přísluší ve smyslu § 120 odst. 1 věta druhá o.s.ř. soudu, který je oprávněn (a též povinen) posoudit všechny důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z navržených důkazů provede, přičemž neprovede především takové důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci (tedy ke zjištění skutečností předvídaných skutkovou podstatou aplikované normy hmotného práva), jakož i důkazy navržené ke skutečnostem, které pokládá za zjištěné již z těch důkazů, které byly provedeny. Pokud dospěje k názoru, že některé z navrhovaných důkazů neprovede, nejenom o jejich neprovedení rozhodne, ale též ve smyslu § 157 odst. 2 o.s.ř. ve svém rozhodnutí svůj postoj přiléhavým (účelu navrženého důkazu odpovídajícím) způsobem zdůvodni. V závislosti na výsledcích provedeného dokazování věc opětovně posoudí po právní stránce, přičemž dle charakteru jednotlivých uplatněných nároků zváží, zda se jedná o nárok vyplývající z příslušných ustanovení zákona č. 236/1995 Sb. či zákoníku práce, posoudí, zda námitka promlčení některých uplatněných nároků byla vznesena důvodně či nikoli, ve věci rozhodne a své rozhodnutí odůvodní postupem vyplývajícím z ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř.. V novém rozhodnutí soud I. stupně neopomene rozhodnout rovněž o nákladech řízení včetně nákladů odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 17. června 2016

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jan Hlavatý